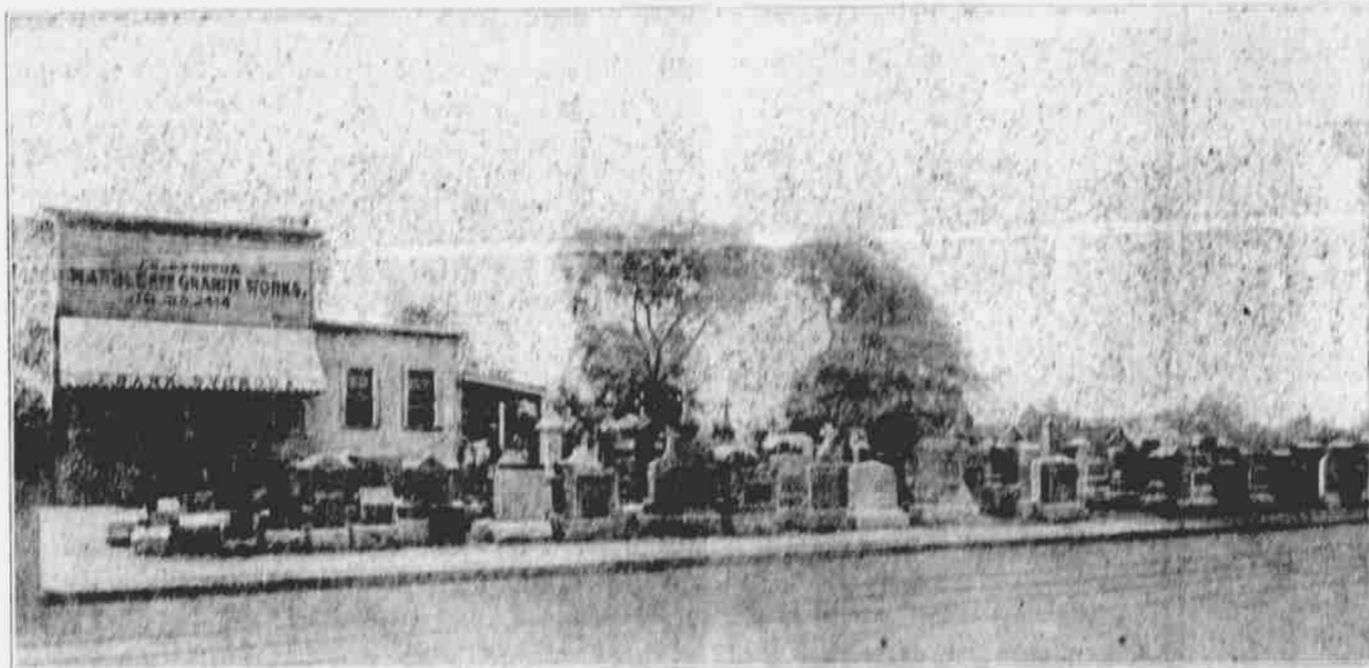

Použijte příležitosti vybrati sobě hotový pomník z největšího skladu na západě

Památník ladhých tabů a významných předností, tesaný z tvrdé Vermontské žuly.

Kdokoliv z venkova přijede k nám vybrati hotový pomník z našeho skladu, bude mu ochotně železniční lístek nahrazen.

Toto vyobrazení ukazuje pouze část našeho závodu a skladu. Rozhodně ten největší sklad hotových pomníků na západě.

Bronzové poprsí, zdalibá podobá tohoto vynikajícího zakladatele a rektora, jest v dokonalé harmonii a masivní důstojnosti tohoto památníku.

Píšte o popisný katalog, který vám vypomůže ve výběru.

S hrdoostí ukazují na této stránce několik svých vlastních originálních vzorků, které jsem zhotovil a postavil na omázkách hřbitovůch posledních dobou, a bude mne těšiti, když mi dáte příležitost vypomoci vám v návrhu památníku významných jednotlivostí a předností. Mámu mnoho set uspokojivých zákazníků, kteří ode mne koupili pomníčky, hrobky a památníky, neboť dobrý a pevný materiál a spracování jsou mými cennými pomocnicí. Kterýkoliv zlový památník, jde o z něho dluhy, jest zaručen na všechny časy.

ČÍSLO TELEFONU: Douglas 1827

FRANK SVOBODA

1215-25 So. 13th Street, OMAHA, NEB.

Od našich přátel

HOWELL, Nebr. — Čtená redakce, etenárky! Přijímáte ode mě srdečný pozdrav. Je to můj první dopis, co píši, tak nevím, jestli nepoději do koše. Jsem 14 roků star. Do Ameriky jsem přijel r. 1911. Tatínek si pronajal farma 160 akrovou, tak teď máme co dělat. Já chodím do školy, do páté třídy. Mám pět bratrů a dvě sestry, dva bratři a sestra chodí dosud do školy. Je zde hodně čelů. Letos byl suchý rok, ale přece se dosti urodilo. Korny jsme měli 3,000 buků, oves 300 buků a pšenice 100 bu. Korna dala 35 buků po akru a 162 někte 25 bu po akru. Tepru nám zde letos padal jen jednou sníh. Já čtu rád dopisy, jen že je jich málo. Už musím přestat, a bych nebral druhým místa. S úctou John Kučera.

CUBA, Kans. dne 15. dubna 1913. — Čtená redakce Pokroku! Osmělují se dnes napsat pár řádků do Vašeho etenárku. Jsem Vaš odberatel, co jsem v Americe. Už delší čas jsem Vám nie nepsal, protože neustále nemám zbytečného času a kdybych řekl, až budu mít kdy, nepsal bych nie. Dnes jsem odložil práci a píši. Dnes 12 lety již a moje manželka zatoužila jsem po Americe a abych se přiznal, já velkou kurážně chtěla jet a tak, což jsem měl dělat, volal jsem tomu a vypravovali jsme se. Náš soused Josef Štěrba, jak uslyšel, že se vypravujeme do Ameriky, byl též i on pohotově. Tak jsme se vypravili obě rodiny, ale poříd se nám to zdálo, že je to jen tak žertem a že snad ta chvíle ani nemůže přikvapit, abychom měli své drahé otovské místo, kde naše kolébky stávaly, opustit. Ach, vězte, drazí etenárky, že ta chvíle tak z nenačkaně přikvapila a jak těžce jsme se loučili se svými drahými rodiči. Moje dráha žena tam zanechala staříčkého otce, bratry a sestry, já též rodiče, bratry a sestry a drahé přátele. Když si na to loučení vzpomenu, tu slzy mě polijí, ale což platno. Jeden z druhých nemůže pořáde býti. Tak jsme se ubrali cestou k Broomám, tam jsme dojeli za dva dny. Zároveň abych podotknul, že je nejhorší cestování Německem. Tam s čuvěkem strážil jako se psom. Po dvou dnech dojeli do Broom. Po dvou dnech pobytu jsme zase nastoupili cestu po moři, která byla dosti příjemná. My naši jsme se bavili kartami, ženy zase našly si jinou zábavu a tam nám cesta ubíhala. Po 10 dnech jsme byli v New Yorku, nikud jsme nasedovali cestu do Cuba, Kans. Zároveň jsme jeli k našemu příteli

Janu Štěrbovi. Laskavě nás přijali a pohostili. Odpověděl nám přál. Za to jsme jim velkým díkem zavázáni. Pak jsme se odstěhovali do domu naší pro sebe a dělali jsme mezi lidmi tomu, kdo nás potřeboval. Ráči jsme každému pracovali a za to lidi k nám byli dosti upřímní. Netrvalo to dlouho, sjednal si nás pan Jan Kalivoda. Odstěhovali jsme se do jeho prázdného domu, já pracoval u Jana Kalivody, moje žena si zařídila malou domácnost a také i družba, a zahrádka, tak že se nám tam dosti líbilo a byli jsme tam spokojeni, ale po dvou roků nám pobyt nudovali nás dopisy z Dakoty, v nichž chválili Dakotu až do nebe a jak jsou tam pozemky laciné, což se mnou skuhalo a s naším sousedem Josefem Štěrbovi také. Přálí jsme si být v té zaurzle Dakotě i vypravili jsme se na cestu a jeli. Rozloučili jsme se s panem Kalivodou a jeho rodinou a jeli jsme do South Dakoty, ale když jsme přijeli na to místo, kam jsme byli vyvábeni, shledali jsme nie jiného, než pouhý kham a lež. Tu počali jsme bédovat a naríkat, ale což platno, už jsme tam byli. Abychom Vám, drazí etenárky, vypravoval, Dakota byla pro nás nešťastná. Nemohla za nic, nemohla za nic, nešťastná stihala nešťastí, tak že jsme nemohli nie sklidit ani vydělat a nebylo nám dobře, co jsme tam byli. Když to bylo pořáde stejné, tu manželka povídá: "Starý, odstěhujeme se zase do Kansasu." Já na to: "Ale nevíme, jestli se tam dostaneme s našimi penězi." Do Dakoty jsme jeli hezkou částku dolarů, tam jsme je pozbyli a za ně špatně jsme se měli. Proto Vás každého napomínám, abyste nevěřili fašným a lhavým dopisům, jako já, neboť mi dala Dakota dobrou školu. Tak jsme se přece vypravili na tu cestu a jeli jsme zase do Cuba, Kans., rovněž k Janu Kalivodovi, jako ke svému příteli. Po nás laskavě přijali a pohostili. To několikrát dříve jsme se opět odstěhovali do jeho prázdného domu a za krátký čas on jel s manželkou jeho navštívit starou mat. Hospodařili jsme s jeho dítkami na jeho farmě. Panu Kalivodovi a jeho manželce se moe v Čechách nelíbilo, pobýli tam jenom asi dva měsíce a když přijeli zpátky, byla již Amerika milejší a příjemnější než dříve. Vypravovali, co tam lidé říkali a jak jsou zákony vázaní, obaviláti hoši. Dokud je chlapce unavý, tak o něm řádek neví, ale jak vyroste, už ho staří franta chytápe a nosí mu 3 roky zadarmo ve dne a noci pracovat a po třech letech do 42 roků si má franta zavolat kdy chce. — Hah, pane Mašek! Četl jsem Váš dopis. Vy jste dostal v Kansasu takové školy, jako já v té

Dakotě. Nu, až se stádo! Podruhé budeme chytřejší. Váš dopis byl velice pěkný a zábavný. Je mi divno, že jste si nechal ten vzor ukrást. Tot jsou v Nech, Montané, nenechají lidé, pane Mašku. Dle Vašeho dopisu jsem poznal, že tím našim ženám nepřijete volebního práva. Jenom jim té radosti dopřejte, vždyť oni nemohli býti pořáde v kuchyni a v domácí práci zapřazeny. Vždyť my, mužské pobývají, s tím nejste pranic sdělení. Jest hezké, když není ženská lhostop. Já jestli se toho dočkám, až bude volba, ženu vezmu s sebou. Vždyť ženské zstanou též přiel a více žensk, nežli my muži. Když nebylo žen, kde by se muži brali. Žena může porodit děti a muž opět žene. Někdy chylí ten a po druhé zase o něm, tak že jsou si rovni. To není ve staré vlasti. Muž nasce trávy, naloží žene do nůse, ona nese, až se ohýbá, on dělá pána. To není zde, co je tam za mořem. Lonského roku jsme v nájam u pana F. Svo boda, kdež se nám dosti líbí. Pan Štěrba, kdež se mi dosti líbí. Pan Štěrba je rád veselý, též ani já a té všem se radám zahodit. Dnem rád veselý, rád si zapívám "Spadla kůčka do komína". Počasí máme pěkné. Už máme zařato a oráme pro korny. Zima byla mírná, ani nebylo tolik sněhu. Pane Mašek, Ny si tolik ta svá jména chválíte: Pepík, Frantiček, Lojzík. O nikoli, mně se nelíbí žádné jméno, nežli Vašek, Venoušek, Vence a to je jméno nejlepší. Také moe litujete pány boeláky. Myslíím, že jste asi také někdy byl boelákem a toho já jsem se vystříbal. Se srdečným pozdravem na redakci a všechny etenárky. Venoušek, Vašek, Václav Štěrba.

MORRISON, Oklahoma. — Čtená redakce Pokroku! Už jest tomu dávno, co jsem nepsal do Vašeho časopisu a teprve zase dnes se osměluji a píši Vám tu o události, která mně potkala. Loni dělal jsem na dráze a tu momentálně jsem si stýskati na sluzorec dráhy nebo-li farmu a ani ona měl nie proti mně a uba byli rádi, že jsem pro ně pracoval. Byl jsem tam zaměstnán až do 18. prosince minulého roku. Letos jsem obdržel zase práci na dráze dne 25. února. Jeden den padal sníh a tak jsem měl pouze tři pracovní dny v měsíci února. Myslím jsem si, že snad budu mít dne 16. března nějakou výplatu, ale jak uste to překvapilo, když nás formou dne 3. března vešer zavolal a řekl a bychom podpísali inditifikation ticket a že dostaneme peníze v Perry, kam si pro ně pojedeme. Nemá se to dělat, zvláště když mu nikdo o to neřekl a dělník a tom ani neví. Pomyslil jsem

si však, že peníze potřebuji a jeli jsme tedy do Perry, které málo jest asi 5 mil vzdáleno od ompu. Dostal jsem však místo \$2.50 jen \$1.00. Druhého dne šel jsem do kanceláře a tu mi tam řekl, že počítali vícem na stravy více. Řekl jsem, že nechci více, než co mi patří. Dne 6. března si nás zavolal a čtyři, mezi nimi také mně a ukazoval nám sedmky, z kterých spadl a že žaduje dráhu Frisco na \$15,000 odsledného a že to musíme dosvědčiti. Dne 10. března přelo v noci sněh a tak se nemohlo dělati skoro až do 11. března odpoledne. V takových případech se nie nevydělá. Co se vydělá, to se zaplatí za jídlo a je člověk zase bez výděleku. Jako jeden dělník, probábel dva dni a půl a dobíral pak jenom 25 centů. Za to pak, že jsem se o něho neztravoval, dalmi vsem se uka, že taktravoval, dělníka nemůže potřebovat. Takový forman jen poskožuje společnost. Jak pochodí se žalobou, nemohu říci, myslím ale, že ji odsolá. Jednou, tehdy jsem byl v Osmund, Nebr., byl jsem také o jednom formanovi v Pokroku Západu a tenkrát se to compagnie dověděla. Rád bych věděl, kdo to psal, tomu bych psal osobně psaní. Počasí jest letos dosti vlnké a neuházejí, tak že bude asi dobrá úroda. Poždrujete všechny etenárky Pokroku a zastávám v úctě Jan Benes.

WALLACE, Nebr., 10. dubna. — Zaslán předplatně na Váš mi milý časopis Pokrok Západu a za premií přepisi si semena. — Dne 7. a 8. měli jsme velký vítr a s ním napadlo mnoho sněhu. Místem jsou velké závěje, tak že se sotva do města dostane. Mému sousovoji zbylo z 18 kusů dobytka pouze 4, 12 jich zahynulo v závějích. Já jsem ale nosil v tom větru korny a buši a rozhazoval tam, kde byl bytěk. A tak jsem neztratil nie, než asi dva tucty slepic. Nyji jest dosti vláhy, což slibuje dobrou úrodu. Ma manželka jest na návštěvě v Omaha u panu Lacinu, a bratry a svagroych, které chtěla uctít. Se srdečným pozdravem na etenárky a znanicnau si v úctě Frank Musil.

ILER & Co. Golden Sheaf

PURE RYE & BOURBON. Nic lepšího!

POJEDU DO KALIFORNIE!
Za příčinou odjezdu rozhodl jsem se předat svůj majetek 3 dny se třemi dny na jím 13. ul. Dále vypravím svůj pronajmu svůj dříve zavazeny abych ubíhla a dříve. Po případě našim zaslali akciovou společnost, v které bych die libosti posílal psaní. Velkou hodnou ubíhla a dříve velmi dobře se vypláti, že však jsem roz. buchnut odjeti, jsem nucen všeho se zbavit. Blíží podrobnosti na požádání sdělí Frank E. Dvořák, 1226 So. 13. St., Omaha. Ad 391